

Undladelsen af Anmeldelsen skyldes Uagtsomhed. Et Mindretal i Folketinget havde foreslaaet at nedsætte denne Maksimumsgrænse til 1 000 Kr. — hvilket Forslag altsaa blev forkastet —, saa heller ikke i Folketinget har der været almindelig Anerkendelse af, at det var rigtigt at gaa saa højt op med Bøderne. Saa kommer vi til det andet Af-snit af Bøder efter § 18 i den gældende Lov, som der ogsaa røres ved i dette Lovforslag. Efter nævnte Paragraf straffes Overtrædelse af Forskrifterne i Loven og de i Medfør af samme vedtagne eller paalagte Forpligtelser med Bøder fra 20 til 500 Kr. Maksimum er altsaa 500 Kr. Men efter det foreliggende Lovforslag straffes de samme Forseelser med Bøder fra 50 til 5 000 Kr. Maksimum var i det i Folketinget fremsatte Lovforslag 10 000 Kr., men det blev under Behandlingen der nedsat til 5 000 Kr. Det forekommer mig, at naar alle Overtrædelser af Forskrifter, af Afspærringsreglementer og den Slags Ting kommer ind under Bøder, der varierer mellem 50 og 5 000 Kr., saa er vi lovlig højt oppe. Der er en saadan Ting som, at Hundene skal holdes afspærrede i de Distrikter, hvor der er Mund- og Klovesyge, og at Ejeren har Forpligtelse til at holde dem bundne eller indelukkede. Det tror jeg i alt Fald, man der, hvor jeg kender til Forholdene, saa godt som muligt søger at gøre, men alle ved jo, hvor let en Hund, som staar indelukket et eller andet Sted, kan komme ud, naar Døren bliver aabnet, eller den Strikke, den er bundet i, kan slides i Stykker, saa at den kan komme ud paa Vejen. Nu noteres en saadan Forseelse til en Snes Kroner, det er Minimum, men Politiet kan gaa op til 500 Kr. Men i det Øjeblik, vi vedtager de her foreslaaede Bestemmelser, bliver selv en saadan lille Forseelse vurderet til mindst 50 Kr., og i Gentagelsstilfælde fordobles Bøden. Det er blot et enkelt Eksempel paa, hvorledes ganske smaa Ting, som ikke skyldes ond Villie, men som er hændelige Uheld, kan medføre meget store Bøder. Jeg maa straks sige, at mit Parti har megen Betænkelighed ved at gaa saa højt med Bøderne, som her er foreslaaet. Det gælder ikke saa meget dette — det skal vi ikke røre ved —, at man for forsættelig Undladelse af Anmeldelse af Mund- og Klovesyge har sat strenge Bøder, nemlig fra 200 til 10 000 Kr., men at der for de andre Overtrædelser af Forskrifterne skal kunne paalægges Bøder paa 50 Kr. op til 5 000 Kr.

Jeg vil anbefale, at man nøje overvejer Sagen, inden man blankt gaar med til dette, og jeg anbefaler derfor at prøve

Forslaget i et Udvalg. Det kan ramme mange Landbrugere meget haardt, hvis man indfører saa strenge Bødebestemmelser, for man kan uforskyldt komme til at forse sig mod Loven. Nu staar der i Forslaget: Uagtsomhed. Men hvad er Uagtsomhed? Vi ved jo, hvor vanskeligt det er at bestemme Mund- og Klovesygen. Vi ser, at Dyrslægen bliver kaldt til en Besætning, hvis Ejer maaske har været meget ængstelig og straks har anmeldt det første Tegn paa Sygelighed hos et af Dyrene. Dyrslægen erklærer, at det ikke er Mund- og Klovesyge, og bagefter opdager han, at det alligevel er det. Hvis Manden ikke havde tilkaldt Dyrslægen, vilde han være om en Hals, naar det kunde konstateres, at Dyret havde været syg en Uges Tid, uden at han havde anmeldt det. Men det praktiske Forhold er dog det ude paa Landet, at med de nuværende høje Takster for Dyrslæge og Befordring betyder det at hente Dyrslæge et stort økonomisk Offer for den, der bor fjernt fra Dyrslægen, og at man ikke i Almindelighed, blot fordi et Dyr staar og taber Ædelysten, straks henter Dyrslægen, er ret undskyldeligt. Men vi har jo ingen Garanti for, at man ikke vil sige: Det er Uagtsomhed; enhver Mand, som har et sygt Dyr, maa anmelde det for at forvisse sig om, at det ikke er Mund- og Klovesyge. I alt Fald maa jeg insistere paa, at man omredigerer Teksten saaledes, at det slaas fast, at der skal være en virkelig stor Uagtsomhed til Stede, for at der kan idømmes saa strenge Bøder.

Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig mere i det, for jeg gaar ud fra, at Tinget vedtager at prøve Lovforslaget i et Udvalg. Jeg skal kun til sidst bemærke, at naar det i § 2 bestemmes, at „naar Mund- og Klovesyge er udbrudt i et Naboland, er Landbrugsministeren uden Hensyn til, om noget Tilfælde af Mund- og Klovesyge maatte forekomme her i Landet, bemyndiget til i de Nabolandet nærliggende Egne her i Landet at paabyde de Foranstaltninger til Mund- og Klovesygens Bekæmpelse, der omhandles i fornævnte Lov Nr. 156 af 14. April 1920, jfr. Lov Nr. 188 af 1. Maj 1923 om Tillæg til bemeldte Lov“, saa er det jo en offentlig Hemmelighed, at disse Bestemmelser praktisk talt tager Sigte paa Sønderjylland, det eneste Sted, hvor Landegrænsen gaar sammen med et andet Lands Grænse, og om det nu alligevel vil være forsvarligt og fornuftigt at gaa til at gennemføre Foranstaltninger, som om der var Mund- og Klovesyge i den ene Ende af Landet, uden at der er det, og altsaa se bort fra de Ulemper, det kan forvolde den paagældende Egn, er